

Nr 195.

Af herr **Tynell**, i anledning af Kungl. Maj:ts i propositionen angående postverkets stater för år 1912 upptagna förslag till ökning af antalet postvaktmästare och postiljoner.

I Kungl. Maj:ts proposition angående postverkets stater för år 1912 hemställas om att den ordinarie personalen måtte ökas med, bland annat, 150 ordinarie postvaktmästare och postiljoner.

Kungl. generalpoststyrelsen kommer till denna siffra genom att beräkna de biträdande tjänstemännens af lägre grad tjänstålder såsom extra till 5—4¹/₂ år.

Beträffande beräkningen af extratiden förefaller det emellertid anmärkningsvärdt att, under det styrelsen beträffande ökningen af antalet ordinarie postexpeditörer riktigt nog sökt såvidt möjligt upprätthålla den princip, som vunnit statsmakternas godkännande, nämligen att tjänstemännen böra efter ett visst antal år uppnå ordinarie anställning, styrelsen beträffande tjänstemännen af lägre grad ökat extra tiden med 1—¹/₂ år.

Den tid, som i enlighet med ett tidigare förslag af kungl. generalpoststyrelsen, blifvit ansedd såsom skälig för utrönande af personalens lämplighet för posttjänsten, uppgifves i Kungl. Maj:ts proposition nr 6 sid. 5 i följande ordalag:

»Befordran till ordinarie postexpeditör har nämligen ansetts böra äga rum efter en extra tjänstetid af vid pass 6 år, hvilken tid sedermera ned-satts till 5 år, medan tjänstetiden såsom biträdande postvaktmästare och biträdande postiljon ansetts böra i allmänhet begränsas till 4 år».

Det förtjänar i detta sammanhang framhållas att de senare, de lägre, tjänstemännens extratid af 4 år föregås af en aspirant- och reservtid, varierende mellan 3 och 6 år samt att dessa tjänstemän ofta inkomma i posttjänsten vid öfver 20 års ålder och sålunda vid tiden för ordinarie anställning uppnått mogen ålder och i flertalet fall äro familjeförsörjare.

I likhet med posttjänstemännens af lägre grad organisation hyser jag den uppfattningen, att postverket i allt för stor utsträckning betjänar sig af extra personal och att den personal, som ständigt anlitas i daglig tjänst, bör vara ordinarie.

Det måste, synes det mig, vara Riksdagens plikt att se till, att då en princip en gång blifvit fastställd, denna upprätthålles med de jämkningar, som möjligen kunna betingas af sträfvandet att jämna antalet till viss rund summa. Generalpoststyrelsens och Kungl. Maj:ts förslag beträffande ökningen af antalet ordinarie postvaktmästare och postiljoner innebär emellertid ett afsteg från denna princip, hvadan jag funnit mig föranlåten att begära ett större antal.

Sedan 150 nya ordinarie befattningar, som enligt Riksdagens beslut skulle tillsättas från 1911 års ingång, numera blifvit besatta, återstår, enligt hvad jag inhämtat, omkring 275 biträdande postvaktmästare och postiljoner, hvilka i denna egenskap blifvit anställda före 1907 års utgång och som sålunda vid utgången af år 1911 nppnått 4 extraår. Om den uppflyttning under året, som kan komma att uppstå på grund af afgang bland ordinarie personalen, sättes till 40, såsom generalpoststyrelsen beräknat, skulle omkring 235 nya tjänster behöfva inrättas för att principen 4 extraår skulle vara fullföljd.

En ökning af de ordinarie postvaktmästarnes och postiljonernas antal med 235 är lika väl förenadt med postverkets behof af arbetskrafter som det antal Kungl. Maj:t föreslagit, ty som synes af den kungl. propositionen funnos i november 1910 ett antal biträdande tjänstemän af lägre grad af 640, och generalpoststyrelsen har, enligt samma proportion, meddelat att några indragningar af dessa tjänster icke torde kunna äga rum.

För att emellertid få en afrundad summa har jag reducerat antalet till 225.

Ett bifall härtill skulle medföra, att principen om fyra års anställning som biträdande tjänstemän af lägre grad noggrannare skulle kunna fullföljas än hvad hittills varit fallet, då ett hundratal hvarje år fått »stå öfver». Några ändringsförslag i Kungl. Maj:ts kommande framställningar till Riksdagen blefve därigenom för enskilda motionärer i den punkten omintetgjorda, för det fall att fyra-års-principen därefter konsekvent upprätthölles.

Med hänvisning till hvad jag anfört får jag vördsamt hemställa, att Riksdagen måtte besluta:

att antalet ordinarie postvaktmästare och postiljoner i 1912 års stat måtte bestämmas till 1,700 i stället för

af Kungl. Maj:t föreslagna 1,625, samt att aflöningsstaten måtte höjas i enlighet därmed.

Stockholm den 24 januari 1911.

Janne Tynell.

I motionen instämma:

O. H. Waldén.

A. Thylander.

L. Gust. Broomé.

Nr 196.

Af herr **Bäckström**, om inrättande af ett ordinarie provinsialläkardistrikt, omfattande Älfsby socken i Norrbottens län.

Under punkt 9 i sjätte hufvudtiteln uti årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t, angående omreglering af förste provinsialläkar- och provinsialläkarväsendet i riket, i hvad det rör Norrbottens län, i likhet med kommittén, föreslagit att förutom en förste provinsialläkare för länet, länet skulle indelas i 13 provinsialläkardistrikt.

Landstinget har angående distrikten yttrat, att det anser att riktigast och mest rättvist vore, att länet indelades i så många ordinarie provinsialläkardistrikt att extra provinsialläkare ej vidare behöfdes samt att ett nytt provinsialläkardistrikt borde upprättas af Älfsby socken. Detta förslag biträdades af Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som finner detsamma oundgängligt, därest kommitténs förslag beträffande Gammelstadens distrikt skulle komma att oförändradt antagas.

Medicinalstyrelsen har beträffande Älfsbyn ansett, därest Boden blefve läkarstationen för Gammelstadens distrikt, att provinsialläkaren därstädes jämväl blefve i tillfälle att meddela sjukvård åt det ej så långt därifrån